

Haapaveden Opisto

130v

Juhlajulkaisu

Elokuu 2026

Sisällys

Pääkirjoitus, Sonja Kukkola	3
Onnittelukirje Opistolle, Sari Keskimaa	4
Puheenvuorot	7
• rehtori Marika Åvist	
• kaupunginjohtaja Esa Jussila	
• projektipäällikkö Diana Seppä	
Opiskelijoiden ja opettajien kuulumisia	14
• Marjis ❤️ Opisto, Marjo-Riitta Rytinki	
• Kasvatus- ja ohjausalan opiskelijoiden sitaatit	
• Opiston opiskelijan elämä ja teot, Anni Nortala	
• Ahkerasta lukijasta kirjastoalan ammattilaiseksi, Sanna Kallio	
• TiKi-opiskelijoiden runoja	
Opiston arkipäivää (ja vähän juhlaakin)	26
• Suomi-Opisto-Suomi -sanakirja	
• Keittiön MyDay	
• Lönninkartano	
• Kansanopistopäivät 2026	
Historian siipien havinaa	31
• Olipa kerran Opisto Bladet	
• Opiskelua 100 vuotta sitten	
• Opiskelijoiden runoja 50 v sitten	
• Opistovisa	
Pleni rakkaustarina, biofiktiivinen pienoismalli, Sari Keskimaa	36
Kiitokset yhteistyöstä	41

Pääkirjoitus

Haapaveden Opisto perustettiin vuonna 1896 samalle paikalle, jossa se edelleen toimii. Historian aikana Opistolla on opiskeltu aina ajan mukaan tarvittavia tietoja ja taitoja. Maatalouden ja puutöiden ajasta olemme siirtyneet tietotekniikan, suomen kielen ja kulttuurin opetukseen. Nuorisotyön ja kirjastoalan opinnot on aloitettu jo 1990-luvulla ja niitä jatketaan edelleen.

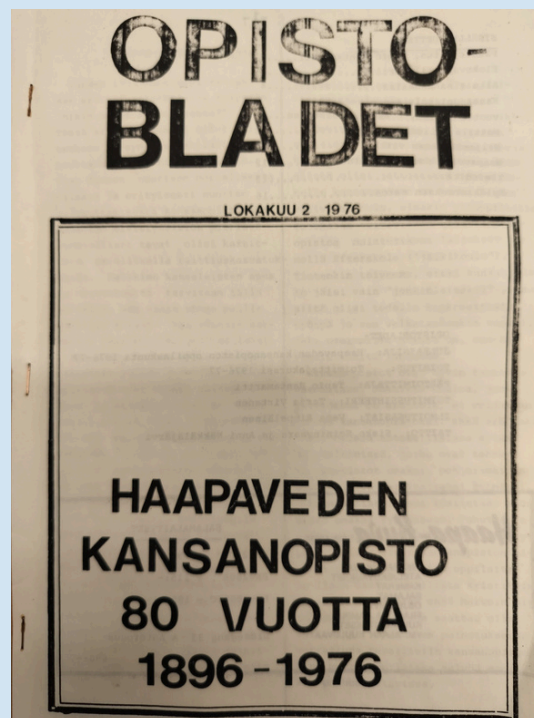
Mietimme, miten voisimme juhlistaa Opiston monivaiheista ja kunnioitettavaa historiaa. Keväällä 2026 otimme ison haasteen ja järjestimme valtakunnalliset kansanopistopäivät. Niihin ilmoittautui kymmeniä osallistujia eri puolilta Suomea, eri kansanopistoista. Tarjosimme luentoja vakavammista aiheista, kuten varautumisesta erilaisiin kriiseihin, mutta myös huippuhauskaa iltaohjelmaa Amazing Race Haapavesi -kilpailun merkeissä. Lehdestä löydät kuvakoosteen kansanopistopäiviltä.

Tutustuimme historiaan myös kuvien, kirjeiden ja muiden arkistomateriaalien kautta. Arkistojen kätköistä löysimme viestintälinjalla vuonna 1976 toimitettuja Opisto Bladet -nimisiä lehtiä. Lehdet sisältävät monipuolisia haastatteluja, mainoksia ja myöskin proosaa, kuten runoja. Muutama näyte lehden sisällöstä on nähtävänä myös tässä julkaisussa.

Halusimme elvyttää perinnettä ja juhlistaa Haapaveden Opiston 130-vuotista taivalta. Tänä syksynä alkaa siis Opiston 130. lukuvuosi.

Lehti alkoi muotoutua keväällä 2026 ja siihen löytyikin yllättävän paljon sisältöä, ja paljon jäi vielä sanomattakin.

Aloitamme onnittelukirjeellä Opistolle.

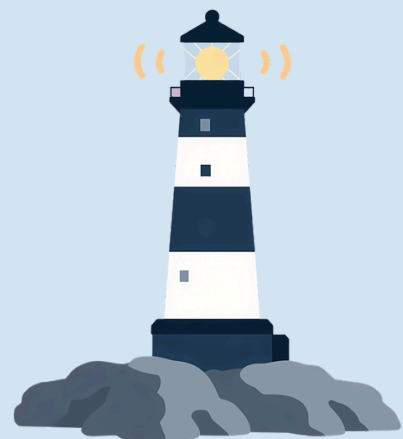
Onnittelukirje Haapaveden Opistolle

Rakas Opisto,

tahdon onnitella sinua juhlavuotesi johdosta. Täytät tänä vuonna 130 vuotta. Se on pitkä aika. Se on paljon muutakin kuin päiviä, viikkoja, kuukausia ja vuosia kalenterissa. Se on ihmisten elämäntyötä, unelmia ja rohkeita päätöksiä. Se on oppitunteja, yhteisiä aterioita, iltoja asuntolassa, keskusteluja ja läsnäolon hetkiä. Se on arkea ja juhlaa, se on vaikeita aikoja ja vähän helpompia aikoja, se on onnistumisia ja epäonnistumisia. Se on tuhansien ihmisten jättämä jälki näihin rakennuksiin ja tähän yhteisöön.

Ennen kuin sinusta tuli kansanopisto, olit olemassa ajatuksina, mielikuvina ja suunnitelmina. Olit olemassa unelmana. Elit henkenä, johon kansanopiston perustajat uskoivat. He uskoivat kansan sivistykseen ja siihen, että sivistyksen avulla Haapavesi ja Suomi alkaisivat menestyä. He uskoivat siihen, että opistojen perustaminen syrjäseuduille olisi ratkaisu osaamistason nousuun. He uskoivat siihen, että se onnistuisi, vaikka rahaa ei juurikaan ollut. Ei ollut vielä opiskelijoita eikä opettajiakaan, mutta oli uskoa siihen, että mahdottomaltakin tuntuva voi muuttua todeksi, kun ihmiset sitoutuvat yhteiseen unelmaan.

Olit olemassa rakennuksena. Konrad Relander, joka muutti sukunimensä myöhemmin ReijoWaaraksi, oli lahjoittanut talonsa Pohjalaiselle osakunnalle kansanopiston perustamista varten. ReijoWaara oli tullut Haapavedelle piirilääkäriksi vuonna 1887. Vuonna 1892 ReijoWaara muutti pois Haapavedeltä ja hänen kotitalonsa Väinölä jäi tyhjilleen. ReijoWaara mietti, mitä talolle tehtäisiin. Hän oli uskonnollinen mies ja rukoili Jumalalta vastausta. Eräänä yönä hän näki unen, jossa hänen talonsa kohdalla oli korkealle kohoava, majakan tapainen rakennus. Sen hyvin korkealla olevista torni-ikkunoista levisi kaikille suunnille valtavan pitkiä ja voimakkaita valonsäteitä pilkkopimeään etäisyyteen. Uni oli ReijoWaaralle merkki: hänen talonsa pitäisi perustaa kansanopisto.

Siinä unessa ei ollut kyse vain rakennuksesta. Se oli näky sivistyksestä, joka kantaa yli sukupolvien, ja valosta, joka jatkaa matkaansa ihmisestä toiseen.

Mahtoikohan ReijoWaara osata aavistaa, että hänen lahjoittamallaan tontilla opiskeltaisiin vielä 130 vuotta myöhemmin, ja että hänen nimeään kantavassa salissa kokoontuisi edelleen ihmisiä, jotka uskovat kansanopistoaatteeseen ja sivistyksen merkitykseen?

Väinölä, jossa opiston toiminta aloitettiin, ei ollut suuren suuri rakennus. Pian oltiin positiivisen ongelman edessä, kun Väinölän tilat kävivät ahtaiksi. Opistolle rakennettiin uusia rakennuksia, ensin Veistola-niminen käsityöverstas, ja joitakin vuosia myöhemmin tilattiin Wivi Lönniltä koulurakennuksen piirustukset ja aloitettiin Lönninkartanon rakentaminen. Vuosien saatossa rakennuksia on tullut lisää ja vanhoja on purettu tieltä. Mutta yksi asia on säilynyt. Sivistyksen valo loistaa opistolla edelleen, aivan kuten se loisti ReijoWaaaran unessa.

Rakas Opisto, sinut perustettiin kansanopistoliikkeen innoittamana. Liikkeen isänä pidetään tanskalaista Nikolaj Frederik Severin Grundtvigia – miestä, joka uskoi siihen, että koulun tärkein tehtävä ei ole vain täyttää ihmisen päätä tiedolla, vaan auttaa ihmistä kasvamaan ihmiseksi. Grundtvig puhui koulusta elämää varten. Juuri siinä on kansanopiston syvin viisaus. Ihminen kasvaa elävässä vuorovaikutuksessa ja dialogissa, suhteessa toisiin ja osana yhteisöä. Ihmisen kasvamiseen liittyy oppiminen, mutta ei teoreettisena pänttäämisenä, vaan yhdessä ihmettelemisenä, oivaltamisena ja kriittisenä ajatteluna. Ihminen tarvitsee kasvaakseen lajityypillisen, suotuisan ympäristön: iloa ja valoa, kodinomaisuutta, yhteisöllisyyttä, turvaa. Ehkä silloin tällöin yhteislaulua ja tietysti myös hyvää ruokaa, mikä on kansanopistoille kunnia-asia ja tärkeä yhdessäolon hetki. Mitään taikatemppuja ei tarvita, ei mitään mikä olisi kohtuutonta maailman kannalta, eikä mitään mikä olisi valtavan kallista. Ihmisen kasvun kannalta parhaimmat tulokset syntyvät hyvin yksinkertaisista asioista.

Rakas Opisto, olet kasvattanut monia opiskelijasukupolvia. Olet kuin vanha, vahvajuurinen puu, jonka oksien suojassa ihmiset ovat saaneet kasvaa. Sinun seiniesi sisällä on eletty nuoruuden tärkeimpiä vuosia, etsitty omaa suuntaa ja löydetty rohkeutta lähteä kohti tulevaa. Mutta et ole ollut vain oppimisen paikka. Sinun sisälläsi on syntynyt ystävyyskäs, jotka ovat kantaneet läpi elämän. Ja sinun suojissasi on syttynyt myös rakkaustarinoita.

Olen kuullut monen kertovan, kuinka heidän vanhempansa, isovanhempansa tai isoisovanhempansa tapasivat juuri täällä – ehkä katse kohtasi ensimmäisen kerran opiston pihalla, yhteisen opiskelun tai yhteisen työn äärellä. Siitä alkoi yhteinen tarina: elämä rinnakkain, perhe ja sukupolvien ketju, joka jatkuu edelleen. Ajatus siitä on kaunis – miten yksi paikka voi olla niin monen elämän käännekohta.

Rakas Opisto, 130 vuoden ikään ehtineenä olet säilynyt hämmästyttävän elinvoimaisena, vaikka ajat ovat muuttuneet ympärilläsi. Olet nähnyt sota-ajan, jälleenrakennuksen vuodet, suurten ikäluokkien kasvun ja Suomen nousun hyvinvointivaltioksi.

Tällä hetkellä todistat epävarmaa aikaa, ikäluokkien pienenemistä, väestön vanhenemista ja tiukkaa taloudellista tilannetta. Maailma ympärillämme muuttuu nopeasti. Mutta ehkä juuri tällaisina aikoina sinun kaltaisiasi paikkoja tarvitaan kaikkein eniten. Paikkoja, joissa ihminen kohdataan ihmisenä. Paikkoja, joissa uskotaan sivistykseen, yhteisöllisyyteen ja siihen, että jokaisella ihmisellä on mahdollisuus kasvaa.

Rakas Opisto, toivon, että olet vasta nuori aikuinen, että elinkaaresi on vielä pitkä ja että valosi jatkaa loistamistaan myös tuleville sukupolville. Sinua tarvitaan yhä.

Rakkain terveisin,
Sari Keskimaa (Uskollinen palvelijasi jo vuodesta 2005)

Puheenvuoro: Marika Åvist

Ihmisiä, historiaa ja tulevaisuuden polkuja Haapaveden Opistolla

Haapaveden Opisto on kulkenut 130 vuoden ajan ajatuksella, että oppiminen, yhteisöllisyys ja sivistys luovat perustan hyvälle elämälle. Sen tehtävä on pysynyt samana, vaikka maailma ympärillä on muuttunut: ihmisillä tulee olla mahdollisuus kasvaa, löytää oma paikkansa ja rakentaa tulevaisuuttaan myös epävarmuuden keskellä.

Rehtori kuvaa kevätjuhlia ja valmistuvien opiskelijoiden kokemuksia tilanteina, jotka kiteyttävät työn merkityksen. Niissä näkyy usein helpotus, ylpeys ja tunne siitä, että jokin tärkeä vaihe elämässä on tullut päätökseen ja uusi alkaa. "Nämä hetket pysäyttävät aina – siinä näkee konkreettisesti sen, miksi tätä työtä tehdään."

Opiston perustaja, piirilääkäri Konrad Reijowaara, uskoi koulutuksen voimaan aikana, jolloin se ei ollut itsestään selvä ajatus. Ensimmäiset opiskelijat aloittivat Väinölässä, hänen lahjoittamassaan kodissa, ja siitä käynnistyi toiminta, joka jatkuu edelleen.

Historiassa keskeinen nimi on myös arkkitehti Wivi Lönn, jonka suunnittelema Lönninkartano valmistui 1920-luvulla vastaamaan kasvaneen opiskelijamäärän tarpeisiin. Rakennus ei ole vain opetustila, vaan osa opiston identiteettiä ja arjen ympäristöä, joka kantaa mukanaan sukupolvien tarinoita.

Opiston historiassa on ollut myös vaihe, jossa sen tontin omistussuhteet toivat epävarmuutta tuleviin tilaratkaisuihin. Lahjoitettu maa ei lopulta ollut opiston oma, vaan se kuului pohjalaiselle osakunnalle, joka suunnitteli alueen myymistä eteenpäin – esillä oli myös ajatus pankin rakentamisesta paikalle. Ratkaisevaksi käänteeksi muodostui se, että opiston kannatusyhdistys ryhtyi neuvottelemaan tontin säilyttämisestä opiston käytössä ja onnistui lopulta ostamaan alueen takaisin omaksi. Näin opiston toiminta sai jatkaa tutussa ympäristössä, joka on sittemmin kasvanut sen keskeiseksi osaksi identiteettiä.

Vuosikymmenten aikana opiston kautta on kulkenut tuhansia opiskelijoita. Rehtori kuvaa tätä kokonaisuutta enemmän ihmisten kuin yksittäisten kurssien kautta: muistetaan kohtaamiset, rohkaisu ja tunne siitä, että täällä sai kasvaa omana itsenään. Tämä kokemus muodostaa kansanopistotyön ytimen.

Nykyhetkessä korostuvat epävarmuus, taloudelliset paineet ja yhteiskunnallinen jakautuminen. Rehtorin mukaan juuri siksi tarvitaan sivistystä, luottamusta ja kykyä kohdata toisia. Kansanopistojen tehtävä on hänen mukaansa yhä enemmän myös yhteyksien rakentamista ja erilaisten näkökulmien ymmärtämistä.

Opiston arjessa keskeistä on internaattipedagogiikka, jossa opiskelija kohdataan kokonaisena ihmisenä. Rehtori korostaa, että työ ei ole vain hallintoa tai päätöksiä, vaan ennen kaikkea läsnäoloa ja arjen kohtaamisia. "Parhaat hetket ovat niitä, kun opiskelija valmistuu – silloin näkee koko matkan merkityksen yhdessä hetkessä."

Rehtorin oma työura on kulkenut opiston sisällä apulaisrehtorista rehtoriksi. Taustalla on kauppatieteellinen ja pedagoginen koulutus ja vahva kiinnostus koulutuksen kehittämiseen. Työtä määrittää vahvasti yhteisöllisyys, vastuu ja halu kehittää oppimisympäristöä eteenpäin.

Vapaa-ajalla hän hakeutuu luonnon, musiikin, käsitöiden ja valokuvauksen pariin. Luonto toimii vastapainona työlle ja tarjoaa tilaa palautumiselle – usein myös koiran kanssa ulkoillessa. Seurana on 9-vuotias chow chow Zuza, joka on tärkeä osa arjen rauhoittumista.

Tulevaisuutta ajatellen rehtori palaa usein samaan ajatukseen: kaikkea ei tarvitse tietää etukäteen. Olennaista on liikkeelle lähteminen ja se, että jokaisella on mahdollisuus löytää oma suuntansa. Haapaveden Opisto tarjoaa siihen puitteet, mutta ennen kaikkea yhteisön.

Teksti: Marika Åvist ja Sonja Kukkola
Kuva: Tero Mononen

Puheenvuoro: Esa Jussila

Kalastava ja kehittävä kaupunginjohtaja

Esa Jussila on toiminut Haapaveden kaupunginjohtajana vuodesta 2024. Hän siirtyi tänne Kärsämäeltä, jossa ehti toimia kahdeksan vuotta. Seutukunnan kehittämistyössä Jussila on toiminut sitä ennen jo kaksikymmentä vuotta.

Kaupunginjohtajan työssä yllättävintä on ollut työn kokonaisvaltaisuus. Asioita on paljon ja laaja-alaisesti. On pienempiä ja isompia, helppoja ja ei-helppoja. Viimeksi mainitut tehtävät suodattuvat organisaation läpi lopulta kaupunginjohtajalle. Työ on henkilöstön ja päättäjien välisessä rajapinnassa toimimista.

Palautteita kaupunginjohtaja saa lähinnä päättäjien kautta. Elinvoima-asiat puhuttavat aina, samoin työllisyys. Kiistoja saattaa syntyä tuulivoiman ja sähkölinjojen sijoittelusta. Tiestö, tiestön kunto ja lähikoulujen säilyminen ovat huolestuttaneet Haapaveden asukkaiden mieltä viime aikoina.

Kaupungin kehittäminen on motivoivaa, kun saadaan paikkakunnalle lisää palveluja, elinvoimaa, investointeja ja tulevaisuususkoa sekä myös konsernin taloutta tasapainoon. Ilon aiheet tulevat välillisesti siitä, että esimerkiksi yritys onnistuu ja kun seudun ihmisille tulee uusia mahdollisuuksia tehdä työtä ja asua.

Jussila näkee koulutuksen järjestäjien ja kaupungin yhteistyössä paljon mahdollisuuksia. Tälläkin hetkellä Haapavedellä toimii Harrasteakatemia ja on kehitetty malli ilmaisesta ajo-opetuksesta toisen asteen opiskelijoille.

Haapavesi on hyvä paikka asua. "Arki on sujuvaa, osallistuminen on mahdollista kaikille ja palvelut sekä harrastukset ovat helposti saavutettavissa", kuvailee Jussila. Pienellä paikkakunnalla asumisessa korostuvat asumisen edullisuus, turvallisuus ja kaikenikäisille sopiva elinympäristö. Myös maahanmuuttajilla on täällä hyvät mahdollisuudet kotoutua.

Haapaveden Opisto on tehnyt pitkäjänteistä työtä kotoutumisen tukemiseksi järjestämällä kielikursseja ja muuta koulutusta. Koulutuksen avulla voidaan vahvistaa kaupungin vetovoimaa merkittävästi, ja tätä työtä on tehty alueella jo pitkään. Useat oppilaitokset, kuten puutarha-alan koulutus, lukio ja Opisto, ovat toimineet yli sadan vuoden ajan.

Tällä hetkellä alueella eletään suurta rakennemuutosta syntyvyyden laskun vuoksi. Maahanmuutto tuo alueelle kaivattua työvoimaa ja uusia asukkaita.

Haapavesi on teollistunut maaseutukaupunki, jossa on mm. rakennusalan ja metalliteollisuuden yritystoimintaa sekä elektroniikan kokoonpanoa. Alue tarjoaa hyvät mahdollisuudet yritystoiminnan kehittämiseen ja kasvuun.

Vihreään siirtymään liittyvää kasvupotentiaalia on paljon. Haapavedellä toimii jo uusiutuvan energian voimalaitosmuunnoksia sekä bioreaktoreita valmistavat yritykset. Lisäksi käytöstä poistuneen turvevoimalan alue tarjoaa tulevaisuudessa uusia mahdollisuuksia alueen kehittämiseen ja uudenlaiseen teolliseen toimintaan. Haapavedelle Jussila toivoo ennakoluulotonta kokeiluasennetta, uskallusta tehdä päätöksiä ja luottaa positiiviseen tulevaisuuteen.

Luonto on Jussilalle tärkeä palautumispaikka vapaa-aikana. Haapavedellä erityisesti Korkatin alue on erinomainen talvella hiihtoon ja kesällä maastopyöräilyyn tai vaikkapa kävelyyn. Mieluista hänelle on myös kalastaminen järvellä ja talvikalastus verkoilla.

Esa Jussila vierailmassa Haapaveden Opistolla

Puheenvuoro: Diana Seppä

Pitkäjänteistä työtä maahanmuuttajien parissa kotoutumisen hyväksi

Haapaveden opisto on jo vuosien ajan tehnyt merkittävää ja vaikuttavaa työtä maahanmuuton, kotoutumisen sekä suomen kielen ja kulttuurin koulutuksen parissa. Opiston toiminta on tarjonnut monille Suomeen muuttaneille tärkeän väylän uuden elämän rakentamiseen – kielen oppimiseen, yhteiskunnan ymmärtämiseen ja oman paikan löytämiseen suomalaisessa työelämässä.

Oma yhteistyöni opiston kanssa on jatkunut jo yli kymmenen vuoden ajan erilaisten hankkeiden kautta. Tänä aikana olen saanut seurata läheltä, kuinka määrätietoinen ja laadukas työ kantaa hedelmää. Lukuisia opiskelijoita on ohjattu eteenpäin työelämään sekä ammatilliseen koulutukseen, ja monelle opisto on ollut ratkaiseva askel kohti pysyvää kotoutumista.

Kotoutumistyö ei ole vain yksilöiden tukemista – se on investointi koko yhteiskuntaan. Suomen kielen ja kulttuurin koulutus on tässä keskeisessä roolissa: kielitaito avaa ovia työelämään, koulutukseen ja osallisuuteen, ja kulttuurin ymmärrys rakentaa siltoja ihmisten välille. Haapaveden opiston työ näkyy konkreettisesti paikkakunnan elinvoimassa: se tuo alueelle uusia asukkaita, lisää monimuotoisuutta ja vahvistaa yhteisöllisyyttä. Samalla opisto rakentaa positiivista näkyvyyttä Haapavedelle laajemminkin.

Tällaiselle työlle on vahva tarve myös tulevaisuudessa. Maahanmuutto ja kotoutuminen ovat keskeisiä kysymyksiä, joiden onnistunut hoitaminen vaatii osaamista, sitoutumista ja yhteistyötä. Haapaveden opisto on tässä työssä erinomainen esimerkki toimijasta, joka yhdistää nämä kaikki – ja tekee sen tuloksellisesti.

Yli kymmenen vuoden kokemuksella maahanmuuttotyön asiantuntijana voin syvällä arvostuksella todeta, että Haapaveden opiston työ on paitsi vaikuttavaa ja pitkäjänteistä, myös inhimillisesti merkityksellistä. Erityisesti suomen kielen ja kulttuurin koulutuksella on korvaamaton rooli: se ei ainoastaan anna valmiuksia arkeen ja työelämään, vaan luo perustan osallisuudelle, identiteetin rakentumiselle ja aidolle kuulumisen tunteelle.

Sen todellinen arvo mitataan ihmisten tarinoissa – uusissa aluissa, löydettyssä toivossa ja siinä hetkessä, kun ihminen voi ilmaista itseään omalla uudella kielellään ja ymmärtää ympäröivää yhteiskuntaa.

Haluan esittää sydämellisimmät kiitokseni opiston koko henkilökunnalle. Teidän työnne ei ole vain opetusta ja ohjausta – se on rinnalla kulkemista, luottamuksen rakentamista ja tulevaisuuden mahdollistamista. Se jättää pysyvän jäljen niin yksilöihin kuin koko yhteisöön.

Diana Seppä
työpaikkaohjaaja
Kulttuurikauha ry:n puheenjohtaja
Projektipäällikkö Sompä, suoraan töihin- hanke

Ulkomaalaisten työntekijöiden keskitetyt palvelut
puh. 0447591671
diana.seppa@haapavesi.fi
Haapaveden kaupunki
Tähtelänkuja 1, 86600 Haapavesi

Haapaveden-Siikalatvan seutukunnan kehittämiskeskus
Pulkkilantie 5, 92600 Pulkila
www.haapavesi-siikalatva.fi
"Mikään ei ole arvokkaampaa kuin tämä päivä". (Goethe)

Diana on sekä mukana että järjestää lukuisia tapahtumia vuoden mittaan. Kuvassa messut ja Haapaveden maskotti Halla-peikko. Teksti ja kuvat: Diana Seppä

Opi suomen kieltä nopeasti ja tehokkaasti! Suomen kielen jatkokurssi (syksy) 10.8. – 16.10.2026

Kurssi on opiskelijoille, jotka jo osaavat jonkin verran suomen kielen alkeita.

Sisältö

Jatkamme suomen kielen alkeiden opiskelua. Puhumme, kuuntelemme, luemme ja kirjoitamme suomen kielellä.

Tutustumme myös suomalaiseen yhteiskuntaan ja kulttuuriin sekä Suomen historiaan. Opetusta on 25 oppituntia viikossa. Lisäksi opiskelet itsenäisesti noin 2–3 tuntia päivässä.

Tavoitteena on saavuttaa eurooppalaisen viitekehyksen taitotaso A1.3–A2.1.

Kenelle

Kurssi on opiskelijoille, jotka jo osaavat jonkin verran suomen kielen alkeita. Sinun ei tarvitse vielä puhua sujuvasti suomea. Voit hakeutua kurssille myös, jos olet TE-toimiston asiakas ja/tai sinulla on kotoutumissuunnitelma.

Sijainti ja asuminen

Haapaveden Opiisto on kansanopisto Haapavedellä, Pohjois-Pohjanmaalla.

Voit myös ruokailla ja majoittua kampuksella!

Hae nyt!

suomenkieli.haapop.fi

Marjis ♥ Opisto

Kesäkuussa 1993 tein lähtöä Metallican keikalle Helsinkiin. Viime hetkillä päätin kurkata postilaatikkoon ja siellähän köllötti kirje Haapaveden Opistolta. Minut oli valittu! Pääsin opiskelemaan! Kaksipäiväisessä pääsykokeessa oli muistaakseni noin sata osallistujaa. 20 valittiin ja minä olin yksi heistä.

Syksyllä muutin Lönnin yläkertaan. Pieneen huoneeseen uuden kämpppikseni, Marjon, kanssa. Olimme kuin kaksi Marjoa ja meistä tuli hyvät ystävät. Valmistuin pari vuotta myöhemmin nuoris- ja vapaa-ajan ohjaajaksi.

Vaikka vuodet Opistolla kuuluvat heittämällä elämäni parhaimpiin, itse Pohjanmaa ei Kainuun korpien kasvattia vakuuttanut. Pätinkin, etten enää pyllistäkään Pohjanmaalle. Toisin kävi. Rakkaus palautti minut naapurikuntaan ja vuoden kuluttua olin jälleen Opistolla. Nyt suorittamassa opistoasteen tutkintoa.

Hyppäsin suoraan toiselle vuosikurssille. Opiskelin ensimmäisen vuoden opintoja siinä rinnalla. Ilmaisutaidon opinnot korvasin pitämällä puheen Opiston 100-vuotisjuhlassa. Edelleen muistan, miten puheemme alkoi: Lähtekäämme laulamahan, heimoset heläjämähän. Lajivirttä laulamahan, sukuvirttä suoltamahan, tämän iltamme iloksi, päivän kuulun kunniaksi.

Valmistuttuani korotin vielä opistotutkintoni AMK-tutkinnoksi. Missäpä muualla, kuin Haapaveden Opistolla!

Elämä kuljetteli minua erilaisissa nuorisotyön tehtävissä. Eräänä kauniina heinäkuuisena päivänä työskentelin kansainvälisen leirisakin kanssa suuressa yleisötapautumassa. Silloinen rehtori soitti ja kysyi, tulisinko Opistolle töihin. Sain päivän miettimisaikaa, mutta oikeastaan tiesin vastaukseni heti. Kyllä, ilman muuta! Ja niin löysin taas tieni Opistolle. Opetin nuorisotyötä sijaisena vuoden. Seuraavan vuoden jatkoin päätoimisena tuntiopena. Sen jälkeen tein tuntiopen hommia lähes vuosittain pienissä palasissa. Samaa aikaan pidin oman vakituisen työni toisaalla. Melkoisen hulluja vuosia, mutta Opistolle oli aina niin kiva tulla.

Nyt olen opettanut Opistolla syksystä 2018. Muistan elävästi, kun saavuin ensimmäisenä työpäivänäni henkilökunnan kokoukseen. Käsilaukkuni oli täynnä tuulilasinsiruja edellisen illan hirvikolarin jäljiltä. Ei ollut käynyt mielessä tarkistaa tilannetta. Räjähtävä alku työlle! Seuraavana keväänä koukkasin mutkan peruskoulun puolella JOPO-opena, mutta palasin jälleen takaisin.

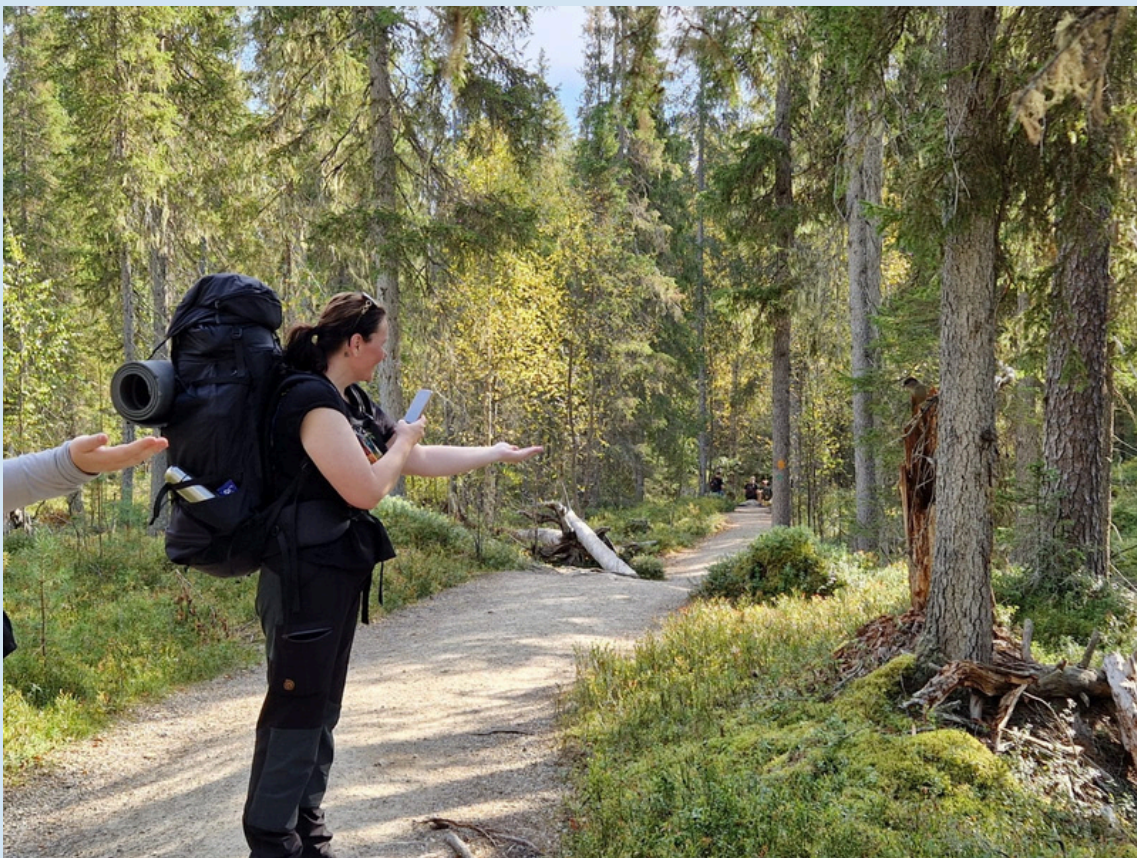
Vuosien varrella olen saanut lempinimekseni Marjis. Aluksi se ei kerrassaan sopinut omaan suuhuni, mutta kun opiskelijat sitä sujuvasti käyttivät, tarttui se toisillekin. Lopulta myös itselleni.

Opiskelijoiden valmistuessa kuulen Marjiksensa lentäviä lauseita, kuten Syyään eka! Ei ole olemassa huonoa säätä, on vain vääränlaisia varusteita! Aaluette!

On liikuttavaa tavata entisiä opiskelijoita ja kuulla heiltä, kuinka Opistoa on ikävä.

Yhteisöllisyys on edelleen parasta, kuten se oli silloinkin, kun itse opiskelin Haapavedellä.

Tänä keväänä olen saamassa kunnian juontaa Kansanopistopäivillä Opiston täyttäessä 130 vuotta. Voisi ajatella, että ympyrä sulkeutuu, mutta ei se sulkeudu vielä. Se vain jatkaa ikuisuuden toiselle puolikkaalle. Marjis lähtee varmasti joskus Opistolta, mutta Opisto ei lähde Marjiksesta. Palanen sydämeistäni on aina omistettu Opiston kummitukselle, opiskelukavereille, työystävälle ja ihanalle Lönnille. Sille lämmölle, joka aina läikähtää kartanon ovista astuessa. On kuin tulisi kotiin.

Kuukkelin houkuttelua. Opiskelijoiden kanssa vaeltamassa Kuusamossa.
Teksti ja kuva: Marjo-Riitta Rytinki

Opiskele kasvat- ja ohjausalan ammattilaiseksi!

- Onkosinulla taitokuunnellaja halu auttaa?
Kouluttaudu ammattilaiseksi,
jonka työllä on väliä, ja muuta maailmaa
yksi kohtaaminen kerrallaan.

Kasvat- ja ohjausalan perustutkinto

Nuoriso- ja yhteisöohjaus

Nuoriso- ja yhteisöohjaajat työskentelevät esimerkiksi nuoriso-, erityisnuoriso- ja perhekoti-työntekijöinä sekä ohjaajina.

Koulutuksen laajuus 180 osp

Varhaiskasvatus ja perhetoiminta

Varhaiskasvatuksen ja perhetoiminnan osaamisalalta valmistuu lastenohjaajia, jotka työskentelevät kasvat- ja ohjaustehtävissä huolehtien lapsen kokonaisvaltaisesta hyvinvoinnista.

Koulutuksen laajuus 180 osp

Meille voit hakea opiskelemaan joustavasti kahdella eri tavalla.

Yhteishaku: Kevään yhteishaku on ensisijainen hakuväylä peruskoulunsa päättävälle.
Jatkuva haku: Haku on auki ympäri vuoden. Tämä on oikea valinta, jos yhteishaku on jo päättynyt tai haluat hakeutua koulutukseen joustavasti.

Meillä myös mahdollisuus kaksoistutkintoon ja väyläopintoihin.

Hae nyt!

**Lue lisää
haapop.fi**

Opiskelijoiden kommentteja Kasvatus- ja ohjausalan opiskelusta

"Opinnoissa on ollut parasta se, että opettajat oikeasti auttaa ja koulun henkilökunta on täällä aidosti sua varten."

- Leena, Kasvatus- ja ohjausalan opiskelija 2025

"Tällä alalla on mukavia ihmisiä töissä"

- Juuso, Kasvatus- ja ohjausalan opiskelija 2025

"Opistolla käy työelämästä ammattilaisia pitämässä tunteja. Käytännön jutut ja konkreettiset esimerkit tekevät opiskelusta paljon mielekkäämpää ja innostavampaa."

- Sara Kasvatus- ja ohjausalan opiskelija 2025

Opiston opiskelijan elämä ja teot

Anni Nortala

Halusin aloittaa ammattiopinnot heti yläasteen jälkeen ja halusin opiskella jotakin, jossa voisin hyödyntää innostustani kirjoittamiseen. Olinhan oppinut kirjoittamaan jo ennen kuin opin itse lukemaan.

Aloitin opiskelut Haapaveden Opistolla 2003. Valitsin Haapaveden, koska halusin pienelle paikkakunnalle. Valmistuin media-assistentiksi toukokuussa 2006. Opistolta jatkoin vuodeksi Limingan taidekouluun, kirjoittajalinjalle.

Kirjoittajalinjan jälkeen löysin itseni Haapajärveltä, Keski-Pohjanmaan ammattikorkeakoulusta, Ylivieskan yksiköstä, Haapajärven toimipisteestä. Valmistuin sieltä markkinoinnin ja viestinnän tradenomiksi joulukuussa 2010. Opiskeluiden aikana olin töissä muun muassa Maaselkä-lehden toimistossa.

Sen jälkeen muutin takaisin Haapavedelle ja kävin Jokihelmen opistossa vuosikurssilla 2011–2012. Opiskelin englantia ja vieraita kulttuureja.

Lukuvuonna 2012–2013 kävin Haapaveden Opiston oikeuslinjan, jossa opiskelin oikeustieteiden perusteita. Suoritinpa yhden Lapin yliopiston oikeustieteen kurssinkin. Samalla kävin myös järjestyksenväliseksi.

Seuraavaksi olin töissä Oulun terveydenhuollon arkistossa, erilaisissa tapahtumatuotannoissa, elektroniikkateollisuuden henkilöstöhallinnossa ja lähettämössä sekä Kainuun Omaishoitajat ja Läheiset ry:n OmaisOiva-toiminnassa huolehtimassa muun muassa asiakaspalvelusta.

Lukuvuonna 2018–2019 olin taas opiskelemassa Haapavedellä, tällä kertaa kirjastovirkailijaksi. Opintojen aikana olin mukana tekemässä Kirjavia Kirjamessuja. Koronavuonna 2020 oli tarkoitus tehdä taas uudet Kirjavat Kirjamessut, mutta messut peruttiin viikkoa ennen h-hetkeä. Syksyllä menin töihin Pyhännän kunnalle, siellä tehtäväni oli muun muassa ylläpitää kunnan arkistoa, päivittää kunnan uusia nettisivuja, ylläpitää teknisiä infotauluja ja uusia kunnan infotaulu kunnantalon edessä.

Sen jälkeen muutin Kajaaniin ja olin reilut kolme vuotta Kainuun Näkövammaisilla yhdistyksen sihteerinä huolehtimassa toimistotehtävistä ja asiakaspalvelusta.

Nyt tätä kirjoittaessani olen osa-aikaisena Pohjois-Pohjanmaan Näkövammaiset ry:llä. Tärkein tehtäväni on asiakaspalvelu ja toimistotöistä huolehtiminen. Viime vuonna opiskelin ammattijärjestäjäksi ja keväällä perustin yrityksen, joka tarjoaa ammattijärjestämistä, kirjoituspalvelua ja tapahtumien järjestämistä. Minulta voi tilata esimerkiksi ensin kodin järjestämisen, josta voidaan siirtyä juhlien järjestämiseen järjestellyssä kodissa ja lopuksi voin kirjoittaa tapahtumatekstin vaikkapa paikallislehteen. Anorin valttikorttina on palvelukentän laajuus. Tarjoan palvelujani Haapavedellä, Oulaisissa, Ylivieskassa, Kokkolassa, Kainuussa ja Oulun seudulla.

Ties mitä opiskelen tai teen työkseni seuraavaksi.

Anni Nortala
Anor
anni@anor.fi
0453212205

Ahkerasta lukijasta kirjastoalan opettajaksi

Pienenä tyttönä Sanna Kallio oli tuttu näky Oulaisten kirjastossa. Hän oli ahkera lukija ja lainasi kirjoja niin paljon, että äiti jo kielsi, ettei noin paljon saa lainatakaan. (Sanna lainasi silti ja laittoi kirjat piiloon, mutta ei kerrota sitä kenellekään.) Yläkoulussa Sanna päätti tehdä esitelmän Stephen Kingistä ja meni sitä varten kysymään kirjaston tiskiltä apua. Kirjastonjohtaja pyysi tulemaan uudelleen huomenna. Kun Sanna meni kirjastossa käymään seuraavana päivänä, hän sai paitsi tulostetun listan sopivista kirjoista esitelmää varten, myös kutsun tulla kesätöihin kirjastolle. Siitä alkoikin sitten elämänmittainen pesti kirjojen ja kirjastoalan parissa.

Vuonna 1995 alkoi Haapaveden Opistolla kirjastoalan ammatillisten opintojen linja. Sinne Sanna haki ja pääsi, mutta meni opiskelemaan vasta vuoden päästä, koska sai vuodeksi paikan Sote-yksikön (Oamkin sosiaali- ja terveysala) kirjastosta, jonka hoitaja oli mennyt Opistolle opiskelemaan. Hauskan sattuman siivittämänä Sannakin sai vuotta myöhemmin suoritettua opintonsa Haapavedellä ja siitä sujuvasti töihin jo tutuksi tulleeeseen Sote-yksikön kirjastoon Oulaisiin. Siellä hän toimikin sitten noin 20 vuotta terveydenhuoltoalan opiskelijoita ja opettajia kirjastoasioissa palvelemassa.

Haapaveden Opistolla paikka oli auki parikin kertaa, ennen kuin Sanna, jälleen vuoden harkittuaan päätti hakea kirjastoalan lehtorin paikkaa ja pääsi aloittamaan työt. Ensimmäinen vuosi oli sijaistusta ja sitten työ vakinaistettiin. Nyt Sanna on ollut Opistolla töissä jo 13 vuotta, mitä itsekkin ihmettelee.

Tiki, eli tieto- ja kirjastopalveluiden linja alkoi Haapaveden Opistolla aluksi ammatillisina opintoina, joita voi suorittaa, kun alla on jonkin alan perustutkinto. Myöhemmin tiki muuttui ammatilliseksi perustutkinnoksi, josta valmistuu merkonomiksi kirjastoalan painotuksella. Vuonna 2018 tehdyn valtakunnallisen tutkintouudistuksen, amisreformin, myötä Tikiltä loppui päiväopetus ja ryhmistä tuli monimuotoryhmiä. Monimuotoryhmille opetusta on noin kolmena päivänä kuukaudessa ja lopun ajan he ovat työssäoppimassa alan työpaikoilla.

”Tikit ovat ihania! He ovat alasta innostuneita, alanvaihtajia. Kun eri alojen ihmiset kohtaavat, syntyy yhteisöllinen porukka”, kuvailee Sanna työtään aikuisopiskelijoiden ryhmänohjaajana ja lehtorina, ”On ihana tavata entisiä opiskelijoita esim. kirjastopäivillä, jossa he pysähtyvät juttelemaan ja kertomaan kuulumisia.”

Miten kirjastoalan linjalle sitten pääsee opiskelemaan? "Meillä on netissä jatkuva haku, jonka jälkeen otetaan hakijaan yhteyttä ja tehdään HOKS", kertoo Sanna. Tieto- ja kirjastoalan linjalta voi tehdä koko tutkinnon tai suorittaa tutkinnon osia aiemman tutkinnon lisäksi ja saavuttaa sillä pätevyyden kirjastovirkailijana työskentelemiseen. "Kirjastotyö on muutakin kun lainaamista ja palauttamista. On tapahtumia, ryhmäopastusta kaiken ikäisille, monilukutaito on tärkeää tänä päivänä ja se, että tykkää asiakaspalvelusta on elinehto alalla toimimiseen."

Lukuharrastusta Sanna ei ole jättänyt, vaan lukee edelleen useamman kirjan viikossa ja kirjastossa on jatkuvasti varauksessa useampia teoksia. Hän harrastaa myös kulttuuria: teattereissa, näyttelyissä ja konserteissa käymistä, kuuluu Oulaisten kulttuurin tuki ry:hyn sekä Oulaisten musiikkiviikkojen työryhmään. Myös kirppis, keräily ja kierrätys ovat aina olleet lähellä sydäntä. Aktiiviselta Sannalta saat aina menovinkit melkein mihin päin vain olet menossa <3

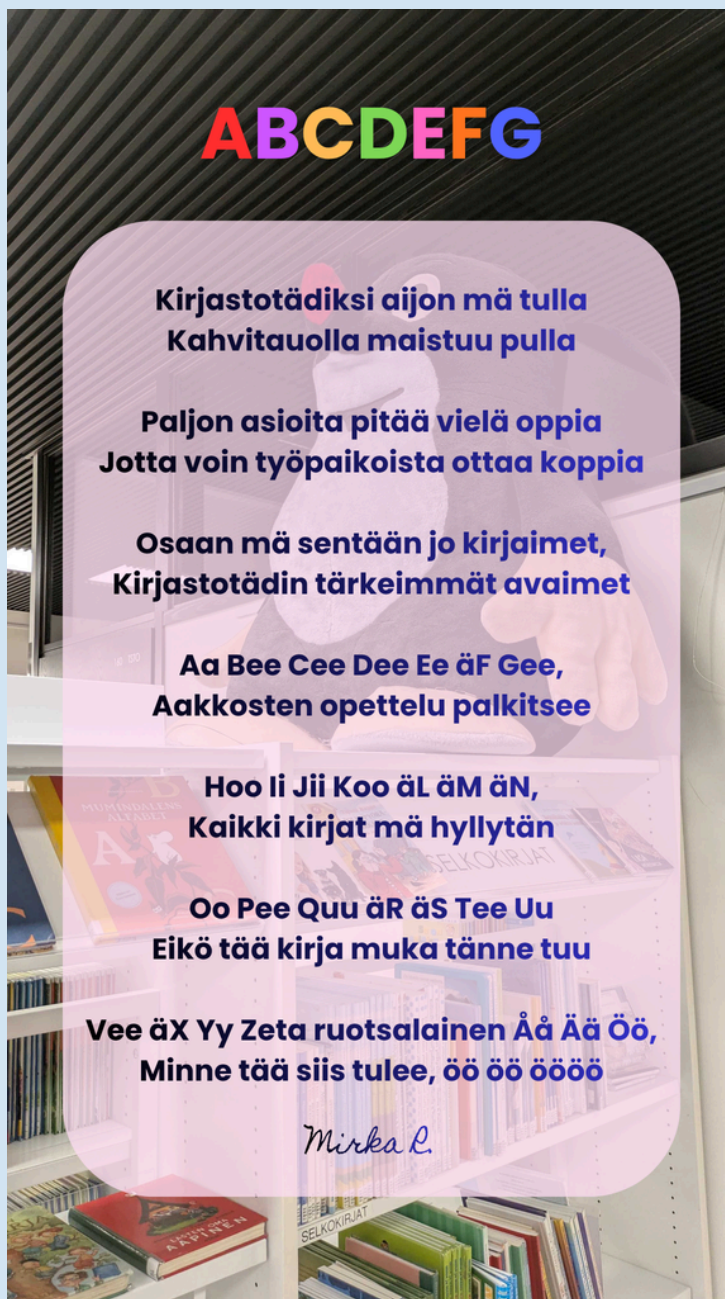
Omien opiskelijoiden ympäröimänä
Opistolla 2025

Opiskelijana Haapaveden Opistolla 1996

TiKi-opiskelijoiden runoja 2025

ABCDEFG

**Kirjastotädiksi aijon mä tulla
Kahvitaulla maistuu pulla**

**Paljon asioita pitää vielä oppia
Jotta voin työpaikoista ottaa koppia**

**Osaan mä sentään jo kirjaimet,
Kirjastotädin tärkeimmät avaimet**

**Aa Bee Cee Dee Ee äF Gee,
Aakkosten opettelu palkitsee**

**Hoo li Jii Koo äL äM äN,
Kaikki kirjat mä hyllytän**

**Oo Pee Quu äR äS Tee Uu
Eikö tää kirja muka tänne tuu**

**Vee äX Yy Zeta ruotsalainen Åå Ää Öö,
Minne tää siis tulee, öö öö ööö**

Mirka L.

Kirjastotädin
haikeita haikuja

*Lehtiä hyllyyn.
Lukeeko näitä kukaan?
Sivulla tahra.*

Mirka L.

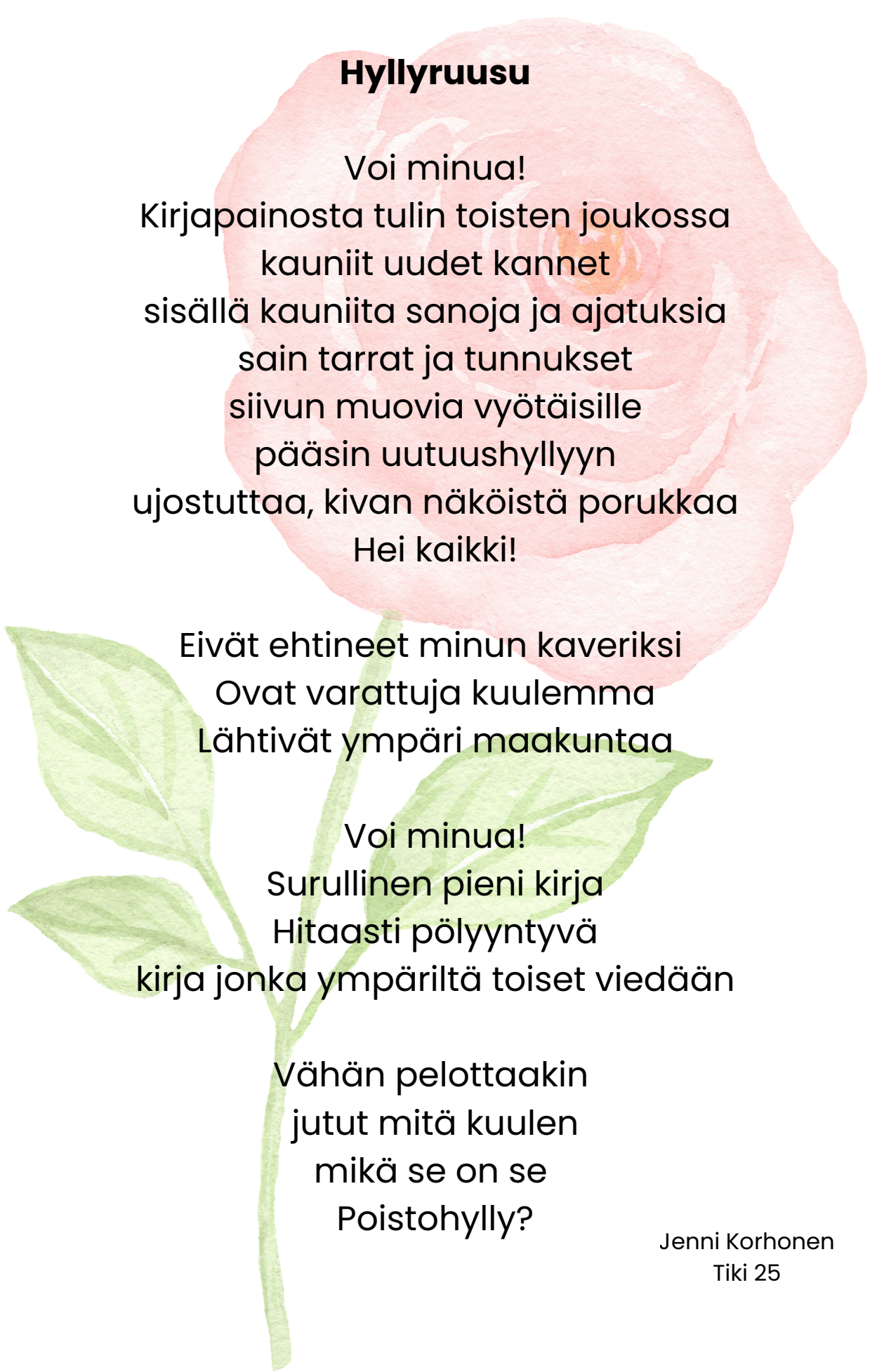
Monilukutaito

Osaanko lukea tätä tai tuota ja
kuka tätä tekstiäkin suoltaa?
Itsestään pitää pitää huolta, että
nykyään lukemista luotsaa.

Paljon tulee tietoa joka tuutista.
Voinkohan uskoa tätäkään uutista?
Numeroitakin pitäisi osata lukea.
Mistähän siihenkin saisi tukea?

Voikohan sitä oikein edes
silmiinsä luottaa?
Kukahen niitä kaikkia kuvia muokkaa?
Vaikeaksi on mennyt lukemisen taito.
Uskaltaako kukaan enää olla aito?

-AK-

Hyllyruusu

Voi minua!

Kirjapainosta tulin toisten joukossa
kauniit uudet kannet
sisällä kauniita sanoja ja ajatuksia
sain tarrat ja tunnukset
siivun muovia vyötäisille
pääsin uutuushyllyyn
ujostuttaa, kivan näköistä porukkaa
Hei kaikki!

Eivät ehtineet minun kaveriksi
Ovat varattuja kuulemma
Lähtivät ympäri maakuntaa

Voi minua!
Surullinen pieni kirja
Hitaasti pölyyntyvä
kirja jonka ympäriltä toiset viedään

Vähän pelottaakin
jutut mitä kuulen
mikä se on se
Poistohylly?

Jenni Korhonen
Tiki 25

Opiskele kirjasto- ja kulttuurialan ammattilaiseksi!

Ovatko kirjat ja kulttuuri lähellä sydäntäsi? Näetkö itsesi taitavana asiakaspalvelijana ja kulttuurin monitaitajana?

Liiketoiminnan perustutkinto

Liiketoiminnan perustutkinto

Merkonomi, kirjasto- ja kulttuurialan painotus.

Koulutuksen laajuus
180 osp.

Kirjastoalan tutkinnon osia

Jos sinulla on jo ammatillinen perustutkinto, voit opiskella kirjastoalan tutkinnon osia.

Opintojen laajuus 60 osp tai enemmän.

Jatkuva haku: Haku on auki ympäri vuoden.
Jatkuvan haun kautta voit hakeutua koulutukseen joustavasti.

Hae nyt!

**Lue lisää
haapop.fi**

Suomi - Opisto - Suomi -sanakirja

Varsinkin opintojen alussa erilaiset lyhenteet vain vilisevät opiskelijoiden silmissä ja korvissa. Kokosin useimmin toistuvia nyt käteväksi (?) sanakirjaksi.

KasO = Kasvatus - ja ohjausala ("Olette kasoja")

Nyo, VaPe = Nuoriso- ja yhteisöohjaus, Varhaiskasvatus ja perhetyö ("Nyot ja vapet on työssäoppimassa keväällä")

TiKi = Tieto- ja kirjastoala ("Tikillä on lähipäivät")

Ytot = Yhteiset tutkinnonosat ("Sä voisit tehdä ytoja kesän aikana")

Tdy = Toiminta digitaalisessa ympäristössä ("Ootko palauttanu teedeeyyn tehtävät classroomiin?")

Keke = Kestävä kehitys ("Oliko se keke 1 osp?")

NuoKa, Yry, Aspa, Lahy... = Tutkinnonosia ("Mulla on Nuokan näyttö ens kuussa")

Haapio = Henkilökunnan kahvihuone ("Haapiossa on tänään ulkopuolisia")

Lönni = Lönninkartano, asuntola, kirjasto, ruokala ja juhlasali ("Se on Lönnin aulassa")

Mikkonen = Mikkosentalo, Asuntolarakennus ("Mä asun Mikkosessa")

lidala = Idala, Asuntolarakennus ("Mä asun lidalassa")

Väinölä = Koulun nykyinen päärakennus ("Se on Väinölän aulassa")

RW-sali = ReijoWaara-sali, auditorio ("Meillä on tänään koko päivä RW-salissa")

Wilma = opetuksen ja koulutuksen hallintajärjestelmä ("Kato Wilmasta opintopuusta")

Wiivinsali = koulun ruokala ("Kato ruokalista netistä")

Keittiön my day - pieni kurkistus arkeen

07.00 Wiivinsalin keittiö herää, kun ensimmäiset työntekijät saapuvat paikalle. Päivä alkaa aamupalan valmistuksella, eli puurohiutaleet uuniin, tuorekurkut, tomaatit ym. valmiiksi astioihin ja kahvit tippumaan.

08.00 Aamupala tarjolla Opistolla yöpyville/asuville opiskelijoille.

08.15 Myöhempään vuoroon tulee työntekijä. Jos tähän vuoroon tulee Tanja, Armi tai Jenna, heidän ohjelmassaan on yleensä leivontaa. Jos tässä vuorossa on keittiöpäällikkö Sari, hän tekee yleensä toimistohommat. Toimistopäivä on Sarilla pääsääntöisesti tiistaisin. Silloin tehdään tilaukset, ruokalistat, työvuorolistat, laskutus ja suunnittelutyö. Samalla katsotaan kalenterista mahdolliset kahvitukset tai ruokailut erilaisiin Opistolla järjestettäviin tilaisuuksiin.

8.30 Aamupala kootaan pois linjasta, hoidetaan tiskit ja huolehditaan keittiön ja ruokasalin yleinen siisteys. Lounasta aletaan valmistelevaan ja keittiön porukasta yksi alkaa salaatin tekoon ja toinen valmistelee muun lounaan, josta ensimmäisenä tekovuorossa on jälkiruoka.

11.00 Lounas alkaa. Syömässä käy opiskelijoita, henkilökuntaa ja ”ulkopuolisia”, eli keittiö on avoinna kenelle tahansa, jolla vatsa kurnii. Lounaan hinta on tällä hetkellä 10,50 € sisältäen runsaan salaattipöydän, pääruuan, jälkiruuan ja kahvin. Lounas on avoinna ma-ti klo 13.00 asti ja perjantaisin 12.30 saakka.

13.00 Lounaan jälkeen on vuorossa tiskaus ja salin siivoaminen.

~13.30 Kahvitauko, jonka jälkeen roskien vienti sekä keittön siistiminen.

15.30 Opistolla yöpyville opiskelijoille on tarjolla päivällinen. Ruokailut ovat perustutkintoa suorittaville nuorille ilmaisia ja keittiöltä kannustetaan käymään syömässä joka päivä edes pieni annos terveellistä ruokaa naapurimarketista löytyvien energiajuomien ym. herkkujen tilalta.

Ruokapalveluvastaava Sari Nietula on ollut Opistolla töissä vuodesta 2005 asti. Työ on tarjonnut vapautta, mutta myös vastuuta. Sari tykkää vaihtelevasta työstä, jota rytmittävät kouluvuoteen kuuluvat juhlat ja loma-ajat. Keittöllä käy aika usein harjoittelijoita. Heitä tulee sekä Opistolta että muista oppilaitoksista. Keittön yhteisö on pieni ja yhteishenki on ollut hyvä. Tällä hetkellä Sarin lisäksi töissä on Tanja Vähäaho, ruokapalveluhenkilö sekä vuorotellen toinen siistijöistä, Armi Laurila tai Jenna Säynäjäaho.

Kuva: Sari, Tanja ja Jenna tiskin takana

Koulumme sydän, Lönninkartano

Haapaveden Opiston ruokala- ja asuntolarakennus Lönninkartano täytti viime vuonna kunnioitettavat sata vuotta. Aiemmin päärakennuksena toiminut Lönninkartano valmistui siis vuonna 1925 ja on ollut koulukäytössä siitä lähtien.

Rakennuksen on suunnitellut Wivi Lönn, joka tunnetaan yhtenä Suomen ensimmäisistä naisarkkitehteistä. Lönn suunnitteli luokkatilat avarien ja valoisien hallitilojen ympärille, pimeitä käytäviä välttäten. Hänet tunnettiin taloudellisena arkkitehtina, joka osasi suunnitella sekä talojen ulkoasun että rakenteet.

Vuosien 1939–1940 aikana tiloja tarvittiin sotasairaalan ja karjalaisen siirtoväen tarpeisiin. Rakennusta on saneerattu vuosien varrella kahteen otteeseen ja rakennettu sinne mm. nykyaikaiset vesivessat ja pesutilat asuntolan tarpeisiin.

Juhlistimme viime syksynä Lönninkartanon satavuotista historiaa Studia Generalia luennolla ja kuoroesityksellä, jota varten lehtorimme Anni Heiska sanoitti meille uudelleen Junnu Vainion iskelmän.

Lönninkartanon laulu

Sävel: Juha Vainio: Sellaista elämä on

Lönninkartano nyt satavuotias
Näen murheita räystäissäsi
Sinä et ole moderni muodoltas
Vielä täyttääkö voit tehtäväsi?
Siispä kuuntele mua, sulle kerron sen
Tuothan tänäänkin ihmiset yhtehen
Sillä suoraan sanottuna suurin piirtein
Sellaista elämä on

Lönninkartano nyt satavuotias
Kuka piirsi sun kasvosi sievät
Kuka mielti jo silloin sun lapsias
Kun vain mustetta oli sun seinät
Kunhan kylliksi tarkkahan eläytyy
Näkee, henki kun Opiston kehittyi
Sillä suoraan sanottuna suurin piirtein
Sellaista elämä on

Lönninkartano nyt satavuotias
Anna raikua laulujen illoin
Ikkunoistasi kuulua kauemmas
Kuten Wivi kai tarkoitti silloin
Vielä nukutaan, syödään ja jutellaan
Alla kattosi — myöskin rakastutaan
Sillä suoraan sanottuna suurin piirtein
Sellaista elämä on

Kerran kartano kakssataavuotias
Lienet sinäkin aikoinasi
Silloin toiset jo avaavat ovia
Mieleen painaen sun tarinasi
Ehkä usko mua et, mutta lupaan sen
Huolta sinusta pidämme jokainen
Sillä suoraan sanottuna suurin piirtein
Sellaista elämä on

Kansanopistopäivät 2026

Valtakunnallisten kansanopistopäivien tapahtumapaikkana tänä vuonna toimi Haapaveden Opisto. Järjestimme mieleenpainuvat opistopäivät luentojen, erinomaisen ruuan ja verkostoitumisen merkeissä teemalla ”Yhdessä olemme vahvempia”. Koska kuva kertoo enemmän kuin tuhat sanaa, alla pieni kuvakooste tapahtumasta! Kuvat Tero Mononen ja Sonja Kukkola

Kansanopistopäivät on Suomen kansanopistokentän vuosittainen yhteinen tapahtuma, joka on suunnattu kansanopistojen henkilöstölle, opettajille ja johdolle. Tapahtumassa verkostoidutaan, jaetaan hyviä käytäntöjä sekä kuullaan ajankohtaisia puheenvuoroja vapaan sivistystyön tulevaisuudesta

Olipa kerran Opisto Bladet

Lehden sisällysluettelo ja tekijät vuodelta 1976

SISÄLLYSLUETTELO	
Pääkirjoitus, Tapio Rantamartti.....	2
Elokuvapiiri pyörii.....	3
Alku aina hankalaa.....	4
Kansanopistolaisen elämää 50 vuotta sitten; L.Rautio muistelee...	6
Mattila ; Lisää tiloja.....	10
Hiljamiljaanan viikko.....	11
Haapaveden nuorisotoimintaa.....	12
Yleisöltä.....	13
Kyläkierroksen satoa.....	16

OPISTOBLADET:	
JULKAISIJA:	Haapaveden kansanopiston oppilaskunta 1976-77
TOIMITUS:	Toimittajakurssi 1976-77
PÄÄTOIMITTAJA:	Tapio Rantamartti
TOIMITUSSIHTEERI:	Tarja Virtanen
ILMOITUSASIAT:	Vesa Rimpeläinen
TAITTO:	Sisko Soininvaara ja Anni Näkkäläjärvi

Haapa-Kuva 983-52235	SALAMALAITTEET
PIKAPASSIKUVAT	PK-200B - 95:-
ATELJEKUVAUKSET	PK-280B - 115:-
KAMERAT	PK-280STC - 195:-
SALAMAT	
OBJEKTIIVIT	Liesegang 33 A Autofocus
FILMIT JA LAMPUT	
KUVAKEHITYKSET	
YM. ALAAN KUULUVAA	
	690:-

Kantaaottavassa
mielipidetekstissä
ollaan eri aikakaudessa, mutta
samojen kysymysten äärellä
kuin nyt, 50 vuotta myöhemmin.

-14
Eikö tällaisen sisäoppilaitok-
sen tulisi olla sellainen paik-
ka jossa pyritään kasvattamaan
ihmisistä sellaisia, että he
oppisivat hyväksymään kaikki ih-
miset ihmisinä. Tuskin meistä
kukaan voi valita millaisiin o-
loihin me itse kukin synnymme.
Joten toivon inhimillisempiä
katseita teiltä jotka olette
sorron kannalla.
Yksi monien puolesta puhuja

Haapaveden Opiston johtokunnan puheenjohtajan, kunnallisneuvos Lauri Raution haastattelu (vuosikurssi 1925–26)

Kansanopistolaisen elämää 100 vuoden takaa

Haapaveden Opistolla 18-vuotiaana opiskellut Lauri Rautio kertoi muistojaan Opisto Bladetin lokakuun 1976 numerossa 2. Haastattelun alunperin kirjoittaneet Sisko Soininvaara ja Anni Näkkäläjärvi. Tämä versio on hieman lyhennetty alkuperäisestä.

Opisto oli sisäoppilaitos, joten oppilaat asuivat asuntolassa, lukuun ottamatta haapavetisiä, joita oli kymmenen. Oppilaita oli yhteensä 40, ja heitä oli tullut mm. Kemijärveltä, Utajärveltä, Kärämäeltä, Nivalasta ja Piippolasta.

Linjajakoa ei ollut, vaan kaikille opetettiin samoja tietopuolisia aineita: historiaa, uskontoa, äidinkieltä, asioimiskirjoitusta, yhteiskuntaoppia ja matematiikkaa. Pojille opetettiin maataloutta ja tytöille kotitaloutta. Kaikki tekivät käsitöitä; pojat tekivät huonekaluja ja käyttöesineitä sekä yleensä myös kanteleen, ja tytöt ompelivat pukuja ja kutoivat kankaita.

Vapaatunteja ei ollut, mutta käsityötunnit korvasivat vapaamuotoisuutensa vuoksi tämän ”puutteen”. Kaikkien oppilaiden oli tehtävä ainakin yksi esitelmä vuodessa. Puhetaito olikin hyvin tärkeä oppiaine, samoin kuin muut käytännön elämässä tarvittavat taidot kuten esimerkiksi kuitin ja veroilmoituksen teko sekä kirjanpito.

Kokeita pidettiin vain matematiikassa, muut aineet kuulusteltiin tunneilla.

Koulupäivä alkoi kello 8.00 aamuhartaudella. Kaikki tunnit aloitettiin jollakin Kansanopistolaisen laulukirjasta poimitulla laululla, ja johtaja Mikkonen lauloi aina jo tullessaan, joten oppilaiden tarvitsi vain yhtyä mukaan.

Kerran viikossa pidettiin arvostelutunti, jolloin opettajat ja oppilaat yhdessä punnitsivat viikon tapahtumat sekä kunkin oppilaan käyttäytymisen. Tunnilla määrättiin myös rangaistukset sääntörikkomuksista ja jaettiin nuhteita.

Oppilaat julkaisivat Toivon Taimi -nimistä lehteä, johon kukin joutui vuorollaan toimittajaksi. Lehti luettiin ääneen ja arvosteltiin sille varatulla tunnilla.

Jokainen oppilas nousi vuorollaan aamukuudelta lämmittämään luokat ja muut tilat. Myös koulun siivoaminen kuului oppilaille. Koulupäivä päättyi tavallisesti neljän viiden tienoilla, mutta saattoi toisinaan venyä jopa iltakahdeksaan. Joskus, varsinkin joulun alla ja keväällä, oppilaat nousivat viideltä tekemään käsitöitä saadakseen ne valmiiksi ennen loman alkamista. Silloin kuului veistosalista vasaroiden paukse ja kutomosta kangaspuiden loukutus.

Lauantait olivat lyhyempiä kuin muut päivät, ja sunnuntaisin oli asuntolassa vierailuaika klo 12.00–16.00. Asuntolalaiset saivat sunnuntaisin käydä kotonaan, jos ehtivät. Kärsämäkiset hiihtivät usein tuon 30 kilometriä päästäkseen käymään kodeissaan. Jouluna oli ainoa pitempi loma. Opistolla pidettiin kerran vuodessa toveripäivät, jolloin vanhat ja uudet opistolaiset tutustuivat toisiinsa kahden päivän ajan. Ohjelmistossa oli kuoro- ja yksinlaulua, lausuntaa, näytelmiä ja esitelmiä eri aloilta sekä hiihtokilpailut. Joku opettajista toimi toveri-illan vetäjänä. Jokaista kokontumista varten valittiin ”juhlatoimikunta”, joka laati ohjelman. Johtajatar Eine Mikkonen, joka oli erintomainen lausuja ja esitelmöitsijä, luennoi usein eri aiheista. Oppilaista kaikki joutuivat vuorollaan esiintymään.

Kylällä sai käydä iltamissa ja tansseissa, jos kysyi luvan.

Kurssi kesti vuoden ja keväällä annettiin todistus, jossa arvosteltiin oppilaan käytös, huolellisuus ja tarkkaavaisuus, käsityöt sekä edistyminen tietopuolisissa aineissa.

Lauri Rautio sanoo hakeutuneensa kansanopistoon, koska hänen molemmat vanhempansa olivat käyneet saman opiston. Hän ei halunnut oppikouluun, koska häntä kiinnosti maatalousala, jolle kansanopisto erityisesti antoi hyvää pohjakoulutusta. Opisto antoi virikkeitä korkeammille opinnoille: mm. Rautio jatkoi maamieskouluun ja sieltä edelleen maamiesopistoon.

Opistoa arvostettiin yleisesti: monet pojat sijoittuivat myöhemmin kunnalliselämään ja muutamista tuli eturivin maanviljelijöitä; tytöt taas hoitivat esimerkiksi tarjoilun kaikissa julkisissa tilaisuuksissa.

Lauri Raution mielestä kansanopistoja tarvitaan nykyaikanakin. Oppilaita tulee riittämään, jos vain opistot menevät eteenpäin ja pysyvät mukana ajan pyörässä.

Opiston opiskelijoiden kirjoittamia runoja vuodelta 1976

EN USKALLA TUNNUSTAA ETTÄ
OLEN OLEMASSA

ETTÄ HALUAN ELÄÄ SIIVELLÄ
ETTÄ OLEN LAISKA
EN HALUA ITSELLENI AMMATTIA
EN HALUA TEHDÄ TÖITÄ
EN HALUA OPISKELLA

JA JOSSAKIN JOKU MAKSAA VEROJA
ETTÄ MINULLA OLISI MAANTIE
JOTA PITKIN KULKEA
JOKU RAATAA ETTÄ
VOISI OSTAA AUTON
JOHON MINÄ SAAN LIFTIN

OLISIPA MINULLA AUTO
JOHON KERÄTÄ KAIKKI MAAILMAN
PUMMIT JA LIFTARIT

MUTTA EN LALUA TEHDÄ TÖITÄ
KAHDEKSAN TUNTIA PÄIVÄSSÄ
ENKÄ HALUA PYSÄHTYÄ.

KAAPO

Harvinaisen kylmä kesä.
Sananjalatkin jäätyvät
sanattomiksi ja jalattomiksi.

Hulluuden tanssittama koko

syksy

tuulella värejänsä viskelevät
koivut ja haavat
katkeranpunaiset
- syksy kuin maalari
kattoja maalaamaan käsketty
hulluksi tullut, pudonnut alas
ja kuollut

Jospa joku olisi tässä pime-
ässä

joku joka leikkaisi kylmän
hämäryyden voimattomaksi
viluksi

ja työntäisi sirpaleet pois.
Jospa olisi joku niin kuin
valo

ja niin kuin isä,
joku hyvä.

Niin kuin lapsena

yhä se sama pelko
kuristava turvattomuus ja
näkymätön.

Sielussa pikkutyttö on pumpannut
kaivolla vettä sankoon ja
sielussa pikkutyttö on pudonnut
pää edellä kaivoon ja hukkunut
ehtimättä huutaa.

Ja naapurin lehmät ovat karanneet
meidän kaalimaahan
ja pajuista on katkottu vitsoja
joilla husitaan ne lehmät pois
ja minä itken jos joku iso lehmä
on rähmäissyt vahingossa
tahmealla kielellään
lemmikkikaalimatoni Kallen.

Pihassa kukkivat sireenit
tuoksuvat kuin parfyymit - kestävät
vain kauemmin.

Tänä kesänä olen aivan yksin
ja pidän siitä.
Istun rannoilla ja annan ajatusteni
leijailla aaltojen pinnalla
pitkin pärskyvää selkää

- katselen katselen jaehkäpä
jonakin iltana
kun sumu on juuri laskeutunut
usva muodostaa aalloille kasvosi
herkät ja pehmeät

- kunnes aalto pyyhkii ne syliinsä.

Aamu sarastaa punaisena idässä.
Se on kuin ylösnoussutta verta
paossa tuomiopäivää.

Nytkin tapetaan sata jossain.

Anne

Opistovisa

Tunnetko Opiston historiaa?

Kymmenen kysymystä Opiston historiasta Google-Forms kyselynä. Pääset kyselyyn klikkaamalla linkkiä tai skannaamalla QR-koodin puhelimellasi.

[Tästä linkistä visailemaan](#)

Pieni rakkaustarina Biofiktiivinen pienoisnovelli

Haapavesi, 1.6.1920

Voikukat loistivat niin, että silmiin sattui.

Eine katseli Väinölän pihalta Kirkkojärven suuntaan. Alaspäin viettävä rinne oli kukahtanut nopeasti kirkkaanvihreäksi ja koivujen lehdet kasvaneet äkkiä täyteen kokoonsa. Uusi päärakennus taas oli kohonnut muotoonsa hitaasti, ja sen sisällä ja ympärillä työjeli vielä miehiä. Eine oli jo tottunut rakentamisen ääniin, eikä hän nytkään huomioinut vasaroiden pauketta. Hän kuunteli lintujen laulua ja hengitti kesää sisälleen.

Takana oli jälleen yksi lukuvuosi. Se oli ollut Einelle jo yhdestoista. Vuodet olivat kuluneet äkkiä. Hän oli ehtinyt opettaa sadoille opiskelijoille uskontoa, terveysoppia, äidinkieltä, lausuntaa ja laskentaa. Eniten hän piti lausunnasta.

Hän oli ohjannut opiskelijoiden lausuntaesityksen, jonka he olivat pitäneet kevätjuhlassa. Ruislinnun laulu korvissani, tähtkäpäiden päällä täysi kuu, Eine lausui mielessään. Hän sulki silmänsä ja ajatteli runon sanat alusta loppuun. Ne tuntuivat sielussa asti. Ne värisyttivät ja helisyttivät jotain, minkä olemassaolon hän useimmiten sivuutti. Sydämeni suuri hiljaisuus, hän toisti mielessään.

Hänen mykkä sydämensä ja tyhjä sylinsä tuntuivat äkkiä kipeiltä, ja hänen täytyi nojata selkensä Väinölän auringossa lämmentä seinähirsiä vasten.

Unohda moiset, hän sanoi itselleen. Hän oli jo yli kolmenkymmenen, ikäneito ja vanhapiika, eikä hän tahtonut muuta kuin tämän kansanopiston ja sen opiskelijoiden parasta. Hän oli valmis tekemään kaikkensa sen eteen, että uusi päärakennus lopultakin valmistuisi. Hän oli varma siitä, että kansanopisto syttyisi vielä kirkkaampaan loisteeseen sen myötä. He voisivat ottaa sisään useampia ryhmiä. Huomaamattaan hän alkoi suunnitella uusia opetusohjelmia mielessään. Laulutunteja, historiaa, kirjallisuutta. Hänen täytyisi puhua suunnitelmistaan uudelle johtajalle heti, kun tämä saapuisi.

Eine tunsi, kuinka innostus alkoi virrata hänen kehossaan. Hän tiesi osaavansa tämän, hänellä ei ollut siitä pienintäkään epäilystä. Hän oli tehnyt valintansa ja päättänyt omistaa elämänsä opistolle. Joskus nuorempana hän oli kaivannut kaupunkiin, mutta nyt hän tunsi jo juurtuneensa tänne. Minne hän täältä enää lähtisi! Syksyllä tulisivat uudet opiskelijat, ja kaikki alkaisi taas alusta samalla, mutta silti uudella tavalla.

Tieltä kuului hevoskärryn kolke. Uuden johtajan oli määrä aloittaa tänään, ja johtokunta oli käskinnyt Eineä ottamaan maisterin vastaan. Jo oli aikakin, Eine ajatteli. Hänen aikanaan johtajia oli tullut ja mennyt. Eine itse oli toiminut jo vuosia kansanopistojohtajattarena, mutta johtokunta oli päättänyt, että opisto tarvitsi hänen lisäksi miesjohtajan. Tulkoon sitten sellainen mies, ettei vähästä säikähdä, Eine ajatteli ja vilkaisi rakenteilla olevaa uutta päärakennusta.

Hevoskärryt ehtivät pihaan asti. Maisteri näytti yllättävän nuorelta. Eine ei voinut olla panematta merkille, kuinka notkeasti mies loikkasi alas jousikärryjen istuimelta.

– Neiti Breitholtz, oletan.

Eine nyökkäsi. Miehen ääni tuntui siltä, kuin hänet olisi kiedottu peitteeseen.

– Olen maisteri Mikkonen, ja aloitan täällä johtajana, kuten varmaan tiedätte.

Mies ojensi hänelle kätensä ja katsoi häntä silmiin.

Eine tarttui miehen lämpimään käteen. Hän kuuli esittäytyvänsä ja alkavansa saman tien puhua opettajattaren äänellään – hän kyseli matkanteot ja muut suunnitelmat ja melkein samaan hengenvetoon hän oli jo esitellyt tiluksetkin, ja vaikka kädet irtosivat toisistaan muodollisen kättelyn jälkeen, yhä vain hänen silmänsä viipyivät maisteri Mikkosen silmissä.

Kansanopistojohtajatar Eine Breitholtzin ja maisteri Viljo Mikkosen sykähtelevät silmäterät rekisteröivät toistensa olemuksia, vaikka heidän suunsa puhuivat työasioita. Eine tunsi miehen silmissä huojuvat mäntymetsät, Viljo taas aisti Einen lämpimän eloisuuden, vapauden ja älykkyyden. Ja vaikka he teitittelivät toisiaan, heidän sielunsa olivat heti ensi hetkellä tehneet sinunkaupat, ja se tuntui molempien rintakehässä väreilevänä odotuksena, jolle kumpikaan ei osannut antaa nimeä.

Neiti kesäheinä, Viljo ajatteli.

Hän ei vielä tiennyt, että tästä eteenpäin hän muistaisi aina voikukkien aikaan, kuinka mielettömästi hän oli rakastunut Eineen.

Haapavesi, 1.6.1923

Eine makasi sängyssä. Huoneen toisella laidalla oli vauvansänky, jota reunusti röyhelöinen lakana. Kun sieltä kuului inahdus, palvelustyttö tuli ja kiikutti pienokaisen hänen viereensä. Hän kääntyi kyljelleen ja avasi paitansa, ja vauvan imukuppisuu kiinnittyi hänen rintaansa. Maito nousee, kun annat lapsen imeä, kättilö oli valistanut häntä. Eine tunsi itsessään heräävän äidinvaiston: tämä lapsi, joka oli ollut niin tuskaista saattaa maailmaan, oli täysin hänestä riippuvainen. Hänen maailmansa oli nyt tässä, vaikka sen ulkopuolella kesä juuri puhkesi kukkaansa.

Viljo pistelehti huoneessa usein, vaikka opiston johtajana hänellä riitti töitä koko kesän ajan. Uusi päärakennus oli saatu käyttöön, mutta valmis se ei vieläkään ollut. Kesä oli oivallista aikaa viimeistellä rakennustöitä.

– Mitäs meidän pieni Martti, Viljo sanoi kurkatessaan vauvansänkyyn. Sitten hänen silmänsä siirtyivät Eineen.

– Ja entäs meidän äiti.

Miehen katse oli pehmeämpi kuin tavallisesti. Aivan kuin mies olisi hoitanut häntä pelkällä läsnäolollaan, Eine ajatteli.

– Kyllä tämä tästä, vähitellen, hän sanoi ja yritti löytää hymyntapaisen kasvoilleen.

Synnytys oli ollut hankalampi kuin hän oli osannut kuvitella. Hän oli ensisynnyttäjäksi jo iäkäs, ja hän oli menettänyt paljon verta. Silti tämä kaikki tuntui oikealta, oikeammalta kuin mikään muu. Viljo, kansanopisto, heidän yhteinen elämänsä ja työnsä. Ja että hän sai vielä lapsen, vaikka oli ehtinyt ajatella sylinsä jäävän tyhjäksi.

Sängyssä maatessaan Eine ei vielä tiennyt, kuinka monta synnytysten-, imetysten- ja pikkulastentäyteistä vuotta hänellä olisi edessään. Hän ei tiennyt, että hän synnyttäisi Viljolle vielä kuusi lasta, ja että he kasvattaisivat lapsensa tällä mäellä, tällä heille niin rakkaalla ja tärkeällä paikalla. Hän ei tiennyt, että hänen sylinsä tulisi olemaan ääriään myöten täynnä, mutta sen hän tiesi, ettei hänen sydämensä enää ollut mykkä.

Se oli laulanut siitä asti, kun hän oli tavannut Viljon.

Haapavesi 1.6.1954

*Sulle laulan neiti, kesäheinä
Sydämeni suuri hiljaisuus
Uskontoni, soipa säveleinä
Tammenlehvä-seppel vehryt, uus*

Viljo oli lausunut Eino Leinon Nocturnen vaimonsa hautajaisissa. Eine oli kuollut syksyllä. Hän oli sairastellut pitkään, mutta onneksi hän oli saanut elää vielä kesän yli. Neiti kesäheinä oli rakastanut valoisia öitä ja linnunlaulua. Iltojen pimetessä hänen voimansa olivat hiipuneet.

Viljo ei tiennyt, oliko hän vielä edes kunnolla ymmärtänyt vaimonsa kuolleen. Hänestä tuntui, että Eine oli yhä hänen rinnallaan. Joskus hän oli näkevinään Einen opiston pihalla, ja hänen näyssään Eine oli aina samannäköinen kuin silloin, kun he ensi kerran kohtasivat. Einellä oli vaalea leninki päällään ja hänen tummanruskeat hiuksensa olivat kauniille nutturalle kammatut. Kun Viljo sulki silmänsä, hän saattoi kuvitella kolmikymppisen nuorikkonsa viisautta väreilevän katseen ja hymynkareen tämän suupielessä.

Ja entäpä työasiat – niissä hänellä oli paljonkin kysyttävää Eineltä. Ei hän olisi selviytynyt johtajavuosistaan ilman Eineä. Yhdessä he olivat taistelleet Lönninkartanon valmistumisen puolesta, laskeneet rahoja, kerjänneet avustuksia. Yhdessä he olivat selvinneet sotavuosista, jotka nyt jälkeenpäin tuntuivat kuin pahalta unelta. Yhdessä he olivat tehneet päätöksiä, yhdessä he olivat opettaneet kymmenet opiskelijasukupolvet, yhdessä he olivat rukoilleet. Yhä edelleen hän kääntyi Einen puoleen, kun tarvitsi neuvoa opiston asioissa. Hän neuvotteli Einen kanssa ennen johtokunnan kokouksia ja kokousten jälkeen hän kertoi Einelle, mitä niissä oli päätetty. Se oli hullua, hän tiesi, mutta niin he olivat tehneet vuosikymmenten ajan.

Eniten Viljo kaipasi Einen kanssa käymiään keskusteluja. Hän muisti, miten Einen silmiin oli syttynyt liekki, kun he olivat puhuneet Grundtvigista, kansanopistoaatteesta, sivistyksestä ja kasvatustieteestä. Eineen hän oli saattanut aina luottaa – silloinkin, kun hän oli päättänyt ottaa vastaan Kansanvalistusseuran sihteerin toimen ja opistolla oli tarvittu johtajan sijaista. Hän oli vakuuttanut johtokunnan siitä, että Eine olisi paras mahdollinen tehtävään, ja niin hän olikin. Eine olisi vallan mainiosti johtanut opistoa vaikka yksinäänkin, sen Viljo saattoi vilpittömästi myöntää.

Sydämeni suuri hiljaisuus, Viljo toisti mielessään. Siltä se tuntui. Einen jälkeen oli suuri hiljaisuus. Hän oli kiitollinen Einen kanssa elämistään vuosista, perheestä ja työstä, koko elämästä. Viljo oli lähdössä työmatkalle Tanskaan. Sitä Viljo ei tiennyt, että Einellä oli suunnitelmia hänen varalleen, mutta pian ne paljastuisivat – Eine huolehtisi miehestään loppuun asti.

Viljo katsoi kesäkuun alun voikukkia ja muisti taas, miltä tuntui rakastaa.

Yhteistyössä

Lounasravintola
W *iivinsäli*
Lounas
10,50 €
ma-to 11-13
pe 11-12.30

OPITAAN ilolla!

Digi- ja tekstitaitoja
aikuisille – varmuutta
arkeen ja työelämään.

Yhdessä
oppien,
rohkeasti
uuteen!

16.9.–14.10.2026

**Keskiviikkoisin
klo 16.30–18.00**

*Pieni iltapala kuuluu jokaiseen
tapaamiskertaan!*

Käytännön taitoja, joita tarvitset nyt ja tulevaisuudessa.

Rennossa ilmapiirissä, hyvässä seurassa.

SISÄLTÖ

Harjoittelemme yhdessä tietokoneen käyttöä, sähköisiä palveluita, tiedonhakua ja tekstien tuottamista.

Opit taitoja, joista on hyötyä työhaussa, työelämässä ja arjen digiasioinnissa.

Sisältöä voidaan mukauttaa osallistujien tarpeiden mukaan.

KENELLE

Koulutus on tarkoitettu työikäisille aikuisille, jotka haluavat vahvistaa digi- ja tekstitaitojaan.

Erityisesti sinulle, jos koet tarvitsevasi lisää varmuutta digitaalisten palveluiden käyttöön tai haluat päivittää osaamistasi muuttuvassa työelämässä.

**Kaikkea ei tarvitse osata
valmiiksi – tärkeintä on halu
oppia uutta!**

SIJAINTI JA YHTEISÖ

Haapaveden Opisto on kansanopisto Haapavedellä, Pohjois-Pohjanmaalla.

Kokoontuminen rennossa ilmapiirissä kerran viikossa. Tarjolla on pieni iltapala, aikaa keskustelulle ja mahdollisuus tutustua muihin samassa tilanteessa oleviin.

Yhdessä on helpompi oppia!

Euroopan unionin
osarahoittama

Opitaan ilolla -hanketta rahoittaa Euroopan sosiaalirahasto plus (ESR+) osana Euroopan unionin rahoittamaa hanketta.

Tule mukaan!

Ilmoittaudu ja kysy lisää:
haapop.fi/opitaan-ilolla